

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

56. szám.

Pest, majus 19. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Pest, május 19. Este 7 óraker.

E pillanatban villámsebességgel rohan keresztül a városon a hír, hogy Bécsben tegnap a legnagyobb szerű mozgalom volt.

A mozgalmat republicanus jelleműnek mondják. —

Annyi bizonyosnak látszik, hogy Ferdinand nincsen Bécsben.

Némelyek Linczet, mások Sopronyt, ismét mások Prágát mondják a király félrevonulása helyének.

A magyart nem érhetné nagyobb veszély, mintha a király Prága felé ment volna.

Ministereink István királyi helytartónak előnktele alatt e pillanatban tanácsban ülnek.

A Terézia városból. Május 17.

Ma itt a bizodalmat targonczaszámra szedik össze.

Három a baj. Először, az iverk az ifjak gyűhelyeit, a magyarok lakát, s általában azokat, kik valamit értenek a dologhoz, úgy kerülnek, mint ördög a keresztet. Másodszor. Az iverkből a manó sem vehetné ki, hogy honnan származtak. Legfeljebb a szövegből tetszik ki, hogy szerzőjének kezében a toll élteben minél kevésbé forgott. Harmadszor, hogy aláírásra rengeteg nagyon keresik a zsidókat...

Ah... végre, végre!

Végre mégis adott a pesti publicum egy nagy szerű politikai jogot is a szegény zsidónak.

Egy pár hét előtt a jó pestiek a zsidókat fel akarták konczolni.

Az ég ma megmutatta, hogy ez kár lett volna. Mert ha zsidók nem lettek volna, ugyan honnan a hetvenhét menydörgöből szedték volna össze azon, mint hallom, szinte két három ezerre menő aláírókat. —

A zsidók a ministerium ellenében az evangelium szavai szerint viselék magokat. A ki téged kövel hajt, hajtsd vissza kenyérrel.

A ministerek nem bíztak a zsidókban, a meny nyiben őket egyik nap a nemzetör ségi szolgálatból felmenték, más nap pedig e kötelességektől eltiltották.

E bizodalmatlanságot a zsidók e mai nap fényes bizodalommal tisztelik meg. —

Kedves Biasini Ferencz!

Önnek gyorskocsi intézete van. Tudjuk, magunk roncoltunk rajta.

Önnek eszébe jut politizálni. Helyes.

Ön, hozzánk pár nap előtt egy ellentünk szóló cikket köldött. Nem fogadtuk el.

Ön e cikket a Pesti Hirlaphoz vitte, ott bevetették a hirdetések közzé, s a miért ön hat pengő forintot fizetett.

Önön sokan csodálkoznak.

Mi önt rettenetesen elmésnek tartjuk, önnek ezen nyilatkozata nem egyébb, mint a legügyesebbannoncirozás.

Ön irata de dato 15. majus. Kolozsvárról szól. A Pesti Hirlapban e szép cikket tegnap 18-kán szedték és bocsátották sajtó alá. Ön e cikket hozzánk egy nappal korábban 17kén hozta. Már most ha ön a cikket 15kén Kolozsváron írta, másnap elindult s következő nap hozzánk küldte, mi következik belőle?

Ejnye ön hamis, — ön azt akarta volna a közönséggel tudatni, hogy önnek oly e r ő s e n gyors kocsija van, hogy egy nap alatt Kolozsvárról Pestre hajt.

Azt beszélnek előttünk, hogy egy bizonyos lapszerkesztőnek némelyek macskazenét akarnak adni.

A mennyiben mi azon szerkesztőt ismerjük, vele a macskazenéző publicum aligha boldogul, mert azon szerkesztő mint civilisált ember oly későn jár haza, hogy akkor már a világ valamennyi philistere és táblabírja régen hortog.

Egy kassai ember rettenetesen nekünk rugtat, s azt kérdi tőlünk hogy merünk mi politizálni, mi, kik eddig novellairó voltunk?

Szabad legyen egész szerénységgel, azon kassai emberhez viszont egy kérdéssel járulunk.

Hát ön hogy mer politizálni, ki, követem alásan, táblabíró?

Tegnap reggel az utcák szegleteire placátok voltak felragasztva, mellyekben a besorozott nemzetörök szolgálati kötelességeik teljesítésére utasítatnak, végül a ministerium iránti bizalom kijelentésére délután 3 órára fegyveresen megjelenni parancsoltattak.

Szeretnők megmagyaráztatni magunknak, mi csoda fán terem az a valakire rá parancsolt biza-

lom, s óhajtanók tudni ki volt az a nagyszerű parancs tervezője? hogy hitelesen jegyezhetnők fel szülőhelyét, nehogy az utókorban hét város vetekedjék annak elcsajáthitási dicsősége felett.

Mi örvendünk, ha nemzetör ség demonstrál, mert szeretjük tudni minden egyének és testületnek szellemét; mi örvendünk, ha a nemzetör ség a ministeriumnak bizalmat demonstrál, mert így erősítve látjuk a kormányt, mellynek erőre van legnagyobb szüksége; de nem örvendünk, ha a nemzetör ség demonstráltattatik, s pedig ez történt tegnap, legalább igen sok nemzetörökkel, mint erről majd minden osztály tehet bizonyosságot.

A nemzeti ör ség szelleme kényszerítést nem tűr. A nemzetörnek szabadakaraja és meggyőződése nem nyomathatik el a subordinatio vaspálczája által.

A nemzetör szabad ember, ellen és rokonszenveit a militaris disciplina vissza nem verheti; ő nem vak eszköz, kit tiszteik használhatnak, mint nekik tetszik, neki szabad meggondolni megrostálni a parancsot, ha valljon azt magáénak vallhatja-e valljon honszeretete mellynek egyedül szolgál nem használtatik-e fel olyakra, mikre eszközül használtatni nem akar.

Ez a nemzetör ség definitiója.

És a fentebbi parancs ennek ellenében történt, mi csoda hát, hogy a sajtóutczai defilirozás alkalmával, az éljenező bizalmat demonstráló századokban igen sok néma és bizalmatlanságot kifejező arczokat lehet látni, innen van az, hogy egy budai kapitány egy pesti gránátos nemzetörre ráriasztott, hogy miért nem éljenez.

És innen van főként az, hogy a 6-ik vagy radical köri osztály az ünnepélyről tömegestől elmaradt s belőle de csak egyetlen egy sem jelent meg. —

Ezek szerint míg egyfelől vélemény erőszakoltatott némelyekre, addig mások felsőbb ségeik parancsainak meg nem tartására kényszerítették.

Míg némelyek úgy tünnek fel, mint Fischer szivarjai, mellyeknek végei tüzeseknek látszanak, pedig csak veresre festett cukorból készítették, addig mások a ministerium iránti bizalmatlanság apostolaivá feltételeztettek.

Szóval a ministerium erősítésére párt ingerlés, a bizalom kifejezésére gyűlölségi színben feltűnő antidemonstráció az egyetértés előmozdítására, konkolyhintés és vélemény türelmeilenség használtatott.

Uraim ti rosz uton jártatok, és tetteiteket a ajózan okosság az ildomosság, és hisszük, sőt biztos kütfőből tudjuk, magok a ministerek legtöbbjei sem helyeselték.

Uraim, a tapintat első kelléke minden vállalatnak, minden kezdeményezésnek, a mikéntnek a módálításnak meghatározása azon pont, melly a süker és eredmény felől kezeskedik.

És ti tapintat nélkül nyultatok ez ügyhez, egyik kezeitekben katonai törvénykönyvvel, mellyből olvastátok, hogy a subordinatio első kötelessége a katonának, a másik kezetekben pennával, melly a subordinatio iránti törvény rosz felfogása után parancsot irt, mellynek nem teljesítése iránt — sokak részéről — előre meg voltak győződve.

Milly szép és nagyszerű lett volna az ünnepély csak 4 héttel az előtt, ha ön magából, mint a német mondja „aus freien Stücken“ fejlett volna ki, s nem — mint most — egy antidemonstratio színében jelent volna meg, melly már magában sokat levon azon morális erőből, mellyt a tegnap-hoz hasonló compact massa látás, különben előidéző, mert hol antidemonstrálni kell, ott feltételeztetik egy másik párt, melly más elveket vall, más mellett demonstrál.

És ebben fekszik legnagyobb compromissiója a ministeriumnak is.

Nem hiszem, hogy a ministerium szerotné, ha mind azon budapestiek, kik sem az aláírási ivekben, sem e bizalmi parádén nem figuranskodtak, ellene bizalmatlansággal viseltetnének, és nem hiszem, hogy azon tegnapi demonstratiót, mellyben ép azon testület nem vett részt, mellyből a ministerium felszállt, melly nékie legerősb támaszt és legbiztosabb barátokat nyujthat — értem a radical kört — helyeselte volna.

Az ünnepély egyébiránt elég fényes volt, s a nemzetőrség is elég számosan jelent meg.

A menet, az új piacról — gyűlhelyéről — vonult az országuton át a szabadsajtó utczába, hol a miniszerelnök laka előtt az egész defilírozott, minden század annak rende szerint éljenezvén.

Egy szavunk van végül polgártársainkhoz.

Szabadság, egyenlőség és testvériség jelszavatok! Ez a mienk is.

De ne értelmezzétek a szabadságot a szerint, hogy véleményeitek lenni szabad, de saját akarrattal birni tilos.

Az egyenlőséget mi szívünk legmélyéből imádjuk, de hiszitek e, hogy egyenlőség lehet ott, hol egyik rá erőszakolja meggyőződését a másikra.

S azt gondoljátok, hogy a testvériség megállhat ott, hol egymás iránt türelmetlenek, szenvedélyesek vagyunk, csak azért, mert nem úgy véli boldogíthatni e hazát, mint mi.

Kérlek titeket, ne legyetek kisszerűek, lépjetek ki egyszer gyermek korotokból, fel egy magasabb, egy férfiasabb álláspontra, honnan a dolgokat kellő világokban szemlélhetitek.

Ne higyjétek, hogy nálatoknál valaki honát inkább szereti, de ne állítsátok, hogy úgy senki sem szereti.

És ne higyjétek főként magatokat a politika pápáinak, kikről irva van, hogy csalahatalanok.

Legyen köztünk szabadság, szóljon e hazának minden fia, mint érez, írjon mint gondol, legyen köztünk egyenlőség, ne affectáljon egyikünk is csalahatalanságot vagy praeceptorokodást a más véleményük felett, és legyen köztünk testvériség, hogy bármint elágaznak is eszméink, elveink ez édes haza javának előmozdíthatása iránt, a hon-szerelem tiszta és salaktalan érdeke fűzőn öszve mindnyájunkat, midőn egyesült erőre egybevetett vállakra van szükség.

Csernátóni.

Tegnap délután 2 órakor tartá egyetemünk utolsó közgyűlését; — csekély számmal sereg-lénk ősrve, de az egybegyűlt lelkesek elérzékenyülése olly nagyszerűvé tévé e jelenetet, miként azt, a köztünk létező barátság egymástól elszakadásunkkor, azzá csak tcheté. — Ez alkalomnal tévé le közbizalmú Vidácsunk a reá ruházott tisztet; s végszavaiban csak az egyet kéré tölünk, hogy ha sorsa őt Pestről tovább nem szólítja, jövőre legalább mint „közvitész“ állhasson sorainkban — kitérő éljenzések közt hagyá el elnöki székét, és vezéri állását. Mi jelenlevők méltó fájdalommal hallgatánk végszavait, és érezve azt, miszerint csak illy ifju vezérlete alatt lehetünk erősek, ki akkor, midőn más visszahuzta magát, ki, az Egyetem békóit szétlépven, a zsarnokság alatt nyögöket, szabad, s csak törvényeknek hódoló férfiukká érlelé, jövőre is őt vezérünk ké tenni, szándékunkat kijelenték. — Ezután választmányunk munkás elnöke Korányi, és szorgalmas jegyzői Donegán és Biszterczki a választmány nevében vettek tölünk bucsút, kik is ez alkalommal a még teljeseedsbe nem ment pontoknak egy küldöttség által a miniszerelnél való kieszközlésére hívák fel a közgyűlést, mi azonnal foganatosított. Végre szeretett vezérünket és választmányunkat még egyszer éltelve, fáradságukat megköszönve, némán váltunk el.

És ön szerkesztő, ki sorainknak lapjaiban mindenkor helyt adott, fogadja őszinte köszönetünket azon rokonszenvért, mellyet irántunk tanusít. — Isten önnel.

Váli Béla.

* * *

E lapok szerkesztője önök végsoraiban kifejezett szíves megemlékezést, elragadtatással fogadja.

Az egyetemi ifjuság ez évben szerte Európában mindenütt a szabadság ügyeinek lényeges és elhatározó szolgálatot tett.

Önök ma elhagyva a fővárost visszamennek atyai lakjaikba. Meglátandják anyjokat és otthon hagyott testvéreiket, kik önök miatt egy idő óta szüntelen aggodalomban voltak.

Önöket a mezei élet vidámsága, a falusi nyájasság és egyszerűség, a szép vidékek, kertek, folyamok, hegyek és völgyek várják.

Menjenek önök nyugodtan és derűlten. Önöket a szülői ház boldogsága várja. Önöket azok várják, kik az eseményeket csak egyedül önöktől szeretik hiven, és bizodalommal elbeszélteni.

Menjenek önök és terjesszék az ifju Europa szép eszmeit! A szabadságot, egyenlőséget és testvériséget!

Ne engedjék önök magokat megingattatni a régi Schlendrian képviselőinek ál-tekintélyeitől.

Ne gondoljanak önök a gunynyal és kicsinléssel. A valódi igaznak úgy is sokkal előbb szokott országa bekövetkezni, mint azt a legvérmesbek is remélhetik.

Igyekezzenek önök távoli ismerőseiket minél inkább arra beszélni, hogy jövőre tanulmányaikat itt Pesten folytassák.

Itt lényeges szükség van arra: hogy az ifjuság, mellyet egész tömegben még senkinek e világon nem sikerült más célra, mint, melly a jó

ügy diadalához vezet, felhasználni, itt Pesten minél nagyobb számmal legyen jelen.

Isten önökkel.

Polgár szerkesztő!

Bizony csak sallangos cifra nép vagyunk mi, ha komoly viszonyokban annyira hasznunkat vehetnék mint parádék és Éljeneknél, Napoleon Veteránjai mellett sem kellének megszögyentülnünk.

A pestbudai őrsereg május 17kén reggeli 8 órára egész díszben tisztelegni volt rendelve, — én többed magammal a város másik szélén lakó kapitány előtt megjelentem, — ki is azzal bocsájtott el, hogy jöjjünk 18kán délutáni 4 órakor, — más nap délbe új parancsot kaptam, hogy 3 órára jelenjek meg, — e szerént pusztá tisztelegés végett három különböző parancs, omne trinum perfectum.

18kán 3 órakor az új téren öszvejő a Pest-Budai gyalog s lovas őrsereg, s miután másfél óráig nyeltük a port, s néztünk a meleg napnak szemébe, elindítottak a miniszerelnök laka felé; — én jobbról balról kérdezősködtem mi véget, de egy lélek se tudott többet mondani, minthogy tisztelegünk.

Három órai processiózás után haza kertülvén, egy idegentől hallom hogy egy demonstratio volt, s bizalmat szavaztunk a ministerium eránt.

E szép, illy bolondúl még aprilist nem jártam, — mert életemben még nem voltam olly missióban mellynek okát s célját ne tudtam volna.

Tehát a nemzet-őrség is gép lesz? Uraim ez rozsmodor lelkesedés, ébresztésére, — s az Urak nem csak minket tesznek luddá, de a világot is ámitják, midőn vélünk demonstratiókat tesznek, a nélkül hogy a többség egy betűt is tudna annak céljáról, s okáról.

Ha bizalmat akartak szavazni, vitték volna az aláírási iveket, mellyeken némelylek hogy feltűnjenek, igen szép betűkkel oda irták neveiket, vagy hirdették volna ki, hogy azok a nemzet-őrök jelenjenek csak meg, kiknek kedvök van bizalmat szavazni.

Uraim! több fegyvergyakorlat, és kevesebb tisztelegés. különben azt sem fogjuk tudni, miféle bogarai vagyunk az Istennek.

Nemzetőr.

A majus 10ki katonai vérengzés tárgyában kiküldött nyomozó bizottmány működését bevégezte.

A kereset már most érdemileg fog megindíttatni, Léderer, Lippe és Cerini mint vádlottak ellen.

Néhány igénytelen szó a hirlapi cikkírókhoz. Ha ezelőtt, még kevesebb hirlapunk, és több időnk volt, egy hosszú hasábokon átkinlódott, szegény vagy éppen semmi tartalmu cikkre bukkan-tam; legfőlebb sajnáltam magamat, ha már elolvastam, és szántam íróját, kit többé nem olvastam.

Most, — megfordítva állván a dolog, — mert hírlap és röpirat mindig több, időnk, bokros teendők által igénybe véve, mindig kevesebb; ha egy üres, unalmas cikkre akadok, haragszom irójára, miért tolja fel magát a közönségnek; kárhovatatom a szerkesztőt, miért fogadja el, vagy legalább, miért nem módosítja a lapjában megjelenő cikket; és szidom magamat, miért nem vettem észre első tekintetre annak semmirevalóságát.

Azért: úgy hiszem senki sem fog meghazudtolni, ha azt mondom, hogy: az egész olvasó közönség, és minden tárgy hijányt nem szenvedő lapszerkesztő óhajátát fejezem ki; midőn a hírlapi cikkekét figyelmeztetem, miszerint, rájok nézve is üdvösebb, ha mellőzve a czifra szóhalmaszt és érthetlenné eszmécszavart, egyszerű szavakban, és természetesen logikai renddel minél rövidebben adják elő mondandóikat.

Bsztergami képtalan felszólítása, egri casino és ti mindnyájan cikornyirozó irodalom, tünjetekek már le egyszer!

Kinek feje nem korpát foglal magában, agyvelő helyett, nem azon töri esztét, miképpen írjon minél többet egy tárgyról, hanem inkább arról gondolkodik, mit hagyhat ki, a nélkül, hogy a tárgyat, melly fölött értekeznek, csonkítaná.

Ha keveset jót, és kedvest írunk, a szerkesztőtől köszönetet, az olvasótól elismerést aratunk. Ha sokat de érdektelent írunk, mindkettőt bosszankodva felkiált az angol költővel: „mi a hosszú beszéd rövid tartalma?”

Vagy ne írjunk tehát hírlapokban, vagy írjunk kimerítőleg ugyan, de röviden.

Nyiri.

Az erdélyi cancelláriától az országgyűlés megnyitása tárgyában egy latin szerkezetű leirat került ki a kormány részéről. Apor György helyettescancellár és Szentgyörgyi Imre tanácsos van aláírva.

A leirat — mellyben b. Puchner Antal k biztósának kineveztetik — 7 pontot foglal magában, mellyeket az eredetnél kissé világosabb stílusban közölni nem tartottuk feleslegesnek.

A pontok itt következnek.

1. Minthogy Erdélynek legfőbb baja az, hogy cancellárja már két hét óta nincsen, megkívánjuk hogy minden egyéb tárgyalás előtt ezen állomásra kijelölés történjék, nem bánjuk, ha az utolsó Iktári Bethlent is beleteszitek a ternariusba, mindenestire szívesetek a felterjesztéssel, hogy késedelem nélkül következhessek, a kinevezés s így a dolgok menete mentül előbb a régi kerékviszályba vitethessen vissza.

2. A k. táblai elnök sem olly kis vad, hogy üres állomása betöltését a legsürgetőbb feladatnak ne tartanok, s miután magatoknak is érdeketökben fekszik, hogy pereitek legalább egy fél századig eltarthatnak szeretnők, ha Balla Mihályt is kijelölnétek, kiről a lámpagyújtogató is tudja, hogy nem nagy Lichtfreund, de annál inkább szeretne excellentiás ur lenni.

3. Na ezek után nem bánjuk ha az uniót is előveszitek, hanem kikötjük, hogy a municipális jogaira tekintet legyen, nehogy valamiképp a sérelmi térről leüttesetek és figyeljetekek főképp a három nemzet törvényes viszonyaira, vagyis szigoru tekintettel legyetek, hogy az unióról alkotandó

törvényczikkely azon három pccséttel legyen lepecsételve, mellyeknek egyike le van téve circumspectus Schreiber Simonnak az ő prudens kezeiben, mellynek az unió iránti törvényczikkely hitelesítései megtagadását néki majd privat utasításba adjuk.

4. Megengedjük negyedszer, hogy az urbériségek a földesur illendő kártalanítása mellett elörültesenek, melly minthogy nekünk semmihe nem kerül, még az országgyűlés alatt életbe léptetendő.

5. Akarjuk, hogy mindenki viselje a közterheket, a kinevezendő cancellar majd gondoskodni fog, hogy a beszédett adó mennyiség biztos ládakban és őrizet alatt Bécsbe juthasson.

6. Kívánjuk azt is, hogy az oláhok állapotáról gondoskodva legyen, habár ezt szükségtelen is volt külön czim alatt sorozni be, miután a közteherviselés és urbériség megszüntetése már felebb említették.

7. A sajtószabadság iránt törvényjavaslatok felterjesztendők, de főgondotok legyen a visszatörli törvényekre, példái a testvérhontul vehettek. —

Kötelességek leend azért, hogy a k. biztósának teljes hitelt adjatok, és felügyeljetekek arra, hogy a tárgyak táblabirói minakkal, k. hivatalosi mérséklettel s a kormány teljes megelegetését megnyerő renddel láttassanak el. —

Éppen az augsburgi nénikénck akartam írni valamit Erdélyről.

A czimet már le is írkáltam s ez így hangzott: „Was thut uns Siebenbürgern vor allem noth?” midőn a fentebbi leirat kezéimbe került, s feltett kérdésem egyszerre oldva lőn, a feleletet rá így íram le:

„Ein Hofkanzler!”

Es elvettvén tollamat, bepecsételvén rendkívül tartalmas rövidséggel írt értekezésemet azt a postára küldém, magam pedig a város erdőbe indulék, azon gondolkodva, hogy micsoda elhatározásra volt szüksége az istennek, midőn Hofkancelert teremtett?

Csernátoni.

Kedves elvarátom Marcius 15-ke!

Reszketek ön életeért. Ön életveszélyben fog, önt halálra keresik. Fusson, hogy lába földet ne érjen, Chinába vagy akárhová, csak Magyarföldön ne maradjon, mert a táblabirók mindenütt nyomában vannak.

Micsoda, ön nem mozdul? ön daczol? Nézzén csak föl, milyen vészfellegek tornyosulnak.

Marcius 15ke, gondolá magában május 15én egy r. komáromi táblabiró, még csak két hónapos, és ime ő már az ország dignitáriusait a ministereket meg meri támadni, ha ezt még csak egy szempillantig tűrjük, ki áll jót, még belénk is kapczáskodik, lerontja tekintélyünket a lakosok előtt, és kész a veszedelem, a háza veszve van! Itt már nincs más eszköz, melly a hazát megmenthesse, mint népgyűlés.

Dictum, factum, népgyűlés! A Marciust le dorongoljuk, a ministeriumot pedig éltetjük.

Bizalom adresztét küldünk nekik, mellyel, ha netalán a halálig dorongolt Marcius, még végvonaglásában egyet ásitozik, bedughassák a száját.

Lőn tehát népgyűlés, melly bejelenteték Kossár Ferencz, városi birónak, és nagy betűkkel hirdetteték vala. — Miután pedig Komáromban a népgyűlés, másként nemnépgyűlés, ha csak a város birája azon nem presideal. tekintetes Kossár Ferencz fő- és táblabiró, május 16-án délelőtti 11 órakor isten kegyelméből, mintegy 150 (Ah ropant tömeg) ember előtt, szerencsésen kivéve a jövő tisztujítás miatti aggodalmakat, ép egészségben megnyitotta.

A halotti beszédet, ön fölött kedves Marciusom, tartotta Katona Zsigmond, ugyancsak katonásan, elmondotta ön kéthónapos életének tetteit, elsorolta ön érdemeit, mellyeket szerzett a ministerium irányában ellenörködési és fölszólalásai által, mellyek természetesen az ő szótárában egészen más néven nevezetnek, p. o. rakonczatlankodások, piszkolódások stb. stb. — És elkezdette tépni ön melléről, a jelen voltak éljencei között, kik nem tudták vala, mit cselekesznek.

Mi pedig néhány elvarátai könnyeinkkel ászattattuk hantjait.

Balogh Tivadar a jelen voltak ministeriumbani határtalan bizodalmtét meg akarván ingatni, vagy is inkább a vélemény szabadsága mellett felszólalni akarván, mártýromságot szenvedett.

Beszédét meghallgatták, míg a ministerium eddigi jó tetteiről beszélt, mellyekből természetesen hamar kifogyán, midőn elmulasztásairól felszabályairól stb. kezdett szólani, zaj és láрма támadott, mellyből aztán többé okos szót nem lehet kivenni.

Fölállott ekkor ujra Katona Zsigmond s csendet intvén, rá dobta sírjára az utolsó kapa földet.

Ha az ur ugymond, Baloghhoz fordulva, a ministerium ellen bizodalmtatlanságot akar szavazni, ám kísértse meg más népgyűlésen, a mainak tárgya, a bizalomszavazás, ha itt valaki másról akar szólani, menjen előbb a törvényhatósági elnökhöz, s jelentse be neki.

Hogy tetszik? — Lehet e az embernek jobban satúrát írni magára?

Ugy van, intett fejével a praesidium, és szólt: Tehát megegyeztünk mindnyáján a bizalom adresében, melly hogy annál nyomatékosabb legyen, bolnap mindenki jöjön el magát személyesen aláírni. Éljen, megegyeztünk, eljövünk.

Mi marcius 15. egyet nem értünk. Nem! kiáltottak azok, kik a Marciusról csak annyit tudnak: hogy marciusra Aprillis következik.

Törekedett még több ízben szóhoz jutni Balogh de hiában. A táblabirópraeses fölállt s a eloszlatta gyűlést; s midőn a körből kiérve látná, hogy nem távoznak, s Balog még mindég a széken áll s beszél, visszafordult s nagyhangon magyarul ezeket mondá:

En solváltam a sassiot, ha valaki még merészel szólni ám lássa! én mit sem tudok már népgyűlésről!

Éljen a derék táblabiró! — Ez volt tehát a Révkomáromi népgyűlés, melly önt életveszélybe ejtette, mert ha ez a háza köztudomására jut, önre az ördög sem hallgat többet.

Más nap a városházon letételet az aláírasi iv, de miután összesen 50 ember sem jött volna magát aláírni, elhatározatotott, hogy egy szóval tétessék oda a ministerium öröme a Révkomáromi összes lakosság.

A révkomáromi összes lakosság!

Pedig aligha jobban nem szeretnék volna a két háromszáz aláírást.

Darázs.

Eger majus 15-én.

A hevesmegyei állandó bizottmány, ma tartá gyűlését.

És e gyűlés híres leend, — e gyűlés hetedhét országra fog szólani, mert e gyűlésen mutatá meg a hevesi zöld asztal az ő bölcsességét.

A tekintetes polgártársak meghallák a hírt, hogy Pesten annyira ment a dolog, hogy a ministerium ellen már beszélni és írni is mernek.

És mit tesz ekkor Heves megye?

Roppant expectorationalis dictiók között elhatározza, hogy június 20-kán küldöttség menjen Pestre, melly Hevesmegye nevében a pesti fiatal-ság mozgalmait roszalva, jelentse ki, hogy ő a ministerium eddigi eljárásaival, tetteivel, erélyességével megelégszik, és ezért nékie határtalan bizalmat és köszönetet szavaz!

Ezt határozta Hevesmegye a szabadság napja után épen 2 hónapra.

Dühösen keltek ki a pesti fiatal-ság is ön személye ellen polgár szerkező.

Kimondák, hogy ők holmi proletarius clubb és egy pár lázongó litterarus és rebellis emberre nem hallgatnak, s hogy ők nem engedik, mikép holmi pesti scriblerek imponáljanak az ország-nak! —

A pesti fiatal-ság mondák ők tulzó és lázangó republicanus had!

Pálfi Albert igtatja és lázítja a népet, mert rebellis.

Pálfi Albert lázítja a népet, mert Magyarország a muszka vagy az ausztriai kormány kezére akarja játszani s elárulni!

Pálfi Albert lázítja a népet, mert ő a bécsi vagy a burocracia kibérlettje!

Ez mondaték a zöld asztalnál Hevesmegyében. —

Oh bölcs Salomon jöjj és tanulj okoskodni a hevesi táblabiráktól, mert ők a világ bölcsei.

De még ez nem elég. —

Hevesmegye felszólítand minden megyét és hatóságot, hogy Pestre június 20-kán fényes deputatiót küldjön, és Hevesmegye küldöttségével egyesülten demonstráljon a pesti scriblerek ellen.

No részkess Pálfi és te marcziusi fiatal-ság! mert fölmenend az országos küldöttség a ministeriumnak egy országos parolat és kereszties pácsit nyomni markába.

Persze bengaliai fény mellett.

Általában minden harmadik szó pesti fiatal-ság haszontalan gyermek, ausztriai vagy orosz bérlettek

által engedi magokat vezetetni, és mert gáncsoskodási miatt a ministerium nem léphet föl erélyesen.

Hallott illyet a kerek világ?

Politica: hevesi zöld asztal, — Makó: Jeruzsálem.

Egy szónok mondá: Hevesmegye a népre támaszkodik; a ministeriumtól 2000 fegyvert kér, június 20-kán Pesten terem; és onnan a pestieket kifüstöli.

Igy szolt ő a bölcs férfiu!

Minekelötte azonban ez megtörténék a pesti egyetemet s az egész fiatal-ságot felszólítandja Heves megye; őket a viszonyról felvilágosítandja őket atyailag megintti őket, a mittovésre megtanítja.

Ezt teendí Heves megye az ő bölcsesége szerint.

Zemplénből, május 10.

Legalább megyénkben nem.

Megyénk e hó 10-ik napján tartá közgyűlést, hol már a nép is képviselve volt.

Helységeink a közgyűlésre képviselőket küldöttek, történt némi — nem visszaélés — hanem inkább aránytalanság, de mit nem a népnek, de törvényértelmező, s magyarázó megyénk szellemének rovunk fel.

Nálunk megcsökönösödött természeté vált, a még volt táblabírói apánk s nagyapáinkról reánk maradt conferentiázás, s fő politikája volt megyénk iránytadó, némelly egyeneinek „a conferentiák határozatit akár milly áron is életbe léptetni“, vont légyen az maga után bár milly elégületlenséget.

Ezek hajdan mehettek így.

De ma, midőn legtöbben olly meggyőződésben élünk, hogy a conferentiák ideje lejárt, ma, midőn azt hisszük, hogy egyének községeket orruknál nem vezethetnek, mert van egy hatalmas közvélemény, mi ezt meggátolja „a nép szava“, melly nem egyének, de a közérdek mellett emel, s akar igazságos szót, nem hittük, hogy az mondathassék ki, közgyűlésünket megelőző conferentiába, egy hatalmas tekinély, (mert tekintélyek itt még ma is virágzó egészségben élnek) nem mondjuk ki, hogy épen ujdun nyert főispánunk által, miként „itt végezzünk s hozzunk tisztába mindent, hogy a hatalmat kezeinkből ki ne szalasszuk, s a gyűlésbe mindent készen vigyünk“, s e szó talált is rokonszenvre, olly hatalmasra, melly nekünk népnek megmutatá, hogy nem vagyunk egyebek, mint engedelmes szolgák, és hódoló uraink parancsolatinak.

Olly számmal jöttek egybe megyénk lakosai e közgyűlésre, hogy bár melly tisztujításunkra, sem máskor.

Fölolvastatott a belügyminister rendelete, miszerént gr. Andrassy Gyula, e megye főispánává nevezetlén, minden ünnepeyes igtatást elmelőzni parancsol, s csak a legegyszerűbben hivatalát elfoglalni, s az esküd e megye egyeteme előtt letenni utasítja.

Egy másik rendelet, István királyi helytartó s nádor aláírásával, a belügyminister ellenjegyzése mellett, hol is gr. Andrassy Gyula, e megye főispánává neveztetik.

A főispán a nép éljenei kíséretében az esküt letette.

A megyék helyébe kinevezett ideiglenes bizottmány névsora felolvastatott, készen hozatván a conferentiából, — vagy nem, tévedtem — a kis gyűlés választmányából. A nép hallgatott és helybenhagyta.

A megyének 8 kerületrei felosztása volt utolsó munkálata, e kis gyűlés választmányának, de itt legszebben is kitett aztán magáért, egy kerületben a közepére tette a választást, majd másba, mert valamelyik választmányi tag érdeke ugy kívánta a legszélire, s ez is a nép előtt felolvastatott, kértek szólhatást, szavazatot, de a főispán megerősített mindent, és eltávozott.

Egy a népből.

(2)

Hirdetés 40 pft jutalommal.

A mult pénteken Pestről Péczelig gr. Crouy elvesztette kocsijából börtáskába burkolt puskáját; a megtaláló akár Péczelre gr. Crouyhoz, akár Pesten Kronperger Antal nyelvtanárhoz elhozza, 40 pft jutalmat kap.

Kelt Pesten majus 15-én 1848.

Gr. Crouy m. k.

(27)

(2)

Jelentés.

Ma, minden csütörtökön és vasárnap a Farkas Józsi vezérlete alatti (ugynevezett párizsi) nemzeti zenésztársaság az új épület mellett ujdun alakított sétaligetben a legkedvencebb operai és magyar zenedarabokat leend szerencés előadni.

Alólirt ezennel tisztelettel értesiti a t. cz. közönséget, miszerint nála korán reggeltől kezdve egész nap minden kávéházi italok és a legfinomabb fagyaltak kaphatók.

Rosz időben a fennevezett zenésztársaság alólirt kávéházban fog játszani.

Tiszteletteljes meghívását teszi

Steingassner János kávé.

Pest május 11. 1848.

(18)

Megjelenik e lap **minden este** Előfizetheti e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 KR. PP.**